

RESSÒ DE LA PARAULA

En comunió amb la creació (la ruptura)

Som convidats a gaudir del contacte amb la natura, admirar-la i mantenir-nos-hi en comunió. Però en això la nostra experiència també té el seu costat fosc.

El dia en què J. L. Ortega, alhora que es disposava a escriure la seva contribució a l'obra citada «*En comunió con la creación*», envaït per un sentiment de gratitud i lloança, escoltava per la ràdio la notícia del gran atemptat a l'estació d'Atocha (11 de març de 2004). Tot va canviar: el seu article va tenir un altre títol, «*Sobre el cosmos, el caos y el cordero*». Fem una crida a viure en comunió amb la natura i, tot i així, no podem tancar els ulls a una realitat que denota tot el contrari. Mentre escrivim aquestes línies ens arriben ressons de la guerra a Ucraïna i no s'aturen les informacions sobre els incendis a Espanya i a Europa, alguns d'ells intencionats... Les conseqüències ecològiques, directament o indirectament, de la guerra i de l'ús (explotació) dels recursos naturals semblen evidents.

Sempre ens ha intrigat aquella frase de sant Pau: «Perquè sabem que fins al dia d'avui la creació sencera està gemegant amb dolors de part» (Rm 8,22). Què vol dir que la creació «gemega»? Potser pot sofrir? Per què?

En sant Pau «la creació» és tot l'univers, no sols els éssers humans, sinó també els éssers animats i inanimats, el cosmos sencer, també les coses, les muntanyes, la mar, els boscos, els astres, etc. Ens fixem en el context d'aquesta frase. Sant Pau explica el motiu d'aquest gemec: tot l'univers està sotmès al fracàs i a la caducitat (una veritable es-

clavitud), «esperant que es manifesti la llibertat dels fills de Déu». Més encara: el gemec de la creació és el mateix que brolla de nosaltres, perquè, si bé ja posseïm les primícies de l'Esperit, encara no s'ha manifestat en nosaltres la felicitat i la glòria dels qui són plenament fills de Déu (cf. Rm 8,19-24). I és aquesta tensió de l'espera el que ens fa gemegar.

Estem acostumats al llenguatge de l'Antic Testament, on l'orant, fent servir un recurs poètic, atribueix o reconeix en totes les criatures sentiments humans: les muntanyes, la mar, el sol i la lluna, els astres, els peixos, els ocells, els arbres, les feres, salten d'alegria en un cant de lloança (p. ex. Sl 148). També es detecten en les criatures estremiments, temor i fins i tot enveja... (cf. Sl 18, 8;68,17). Sant Pau va més enllà: les criatures sofreixen i ploren, com nosaltres, perquè participen de la mateixa esclavitud a la qual estem tots sot-

mesos. Comparteixen amb nosaltres l'esclavitud de la mort.

Fins a aquest punt la nostra fe ens ensenya que estem vinculats a la creació: ella i nosaltres estem destinats a la glòria, al triomf de la vida sobre la mort. Explicarem més detingudament en què consisteix en realitat aquest vincle. De moment, n'hi ha prou amb afirmar que, tal com la felicitat sempre neix d'una comunió, el sofriment sempre procedeix d'una ruptura. En el nostre cas, la foscor esdevé no sols d'una ruptura i separació, sinó també d'un domini abusiu, un sotmetiment i una explotació egoïsta. Més encara, les ruptures i els abusos entre els éssers humans, els pecats en el terreny interpersonal i social acreixen l'abisme amb la natura.

L'ecologia humana és inseparable de l'ecologia de tota la creació.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Créixer tots en la fe

Un dels darrers dies de vacances, un matrimoni s'assegué a la porta de la casa dels avis on estaven fent estada. Els dos fills petits ja dormien i el gran era a la seva habitació. La conversa els portà a parlar del nou curs i del que caldria que tinguessin present, per tal de seguir treballant la vida espiritual de la família. La llista era llarga: la missa dominical a la parròquia, la catequesi també a la parròquia on la mare hi vol col·laborar com a catequista... El rector havia fet diverses crides demanant col·laboració i ara estava en disposició d'aportar la seva

experiència i vivència. Els pares també volen que el fill gran segueixi en el grup de preparació de la Confirmació, a la vegada que volen esbrinar possibles vies de continuïtat per a després. Com a matrimoni seguirien en l'equip de matrimonis del qual fa anys que formen part.

Pel que fa a l'àmbit familiar, seguirien beneint la taula els dissabtes i els diumenges que és quan coincideixen tots a taula. El pare o la mare acompanyaran la pregària d'abans d'anar a dormir dels petits. La mare vetllarà per fer una avemaria al matí, al passar la por-

ta de casa per anar a l'escola. Ponderaran la conveniència de recomanar ja, al fill gran, que convidaria que cerqués un acompanyant espiritual que l'ajudés a aprofundir en la fe. Van concloure que el sagrament del perdó era un tema pendent que calia abordar a nivell de parella. Acordaren parlar-ho amb el consiliari de l'equip de matrimonis. Tots dos veien que calia normalitzar la seva presència en la vida espiritual...

La revisió i formulació de compromisos seguí encara una estona, parlaren de lectures, d'almoines, de recessos... Acabaren quan tothom ja dormia a la ca-

sa, amb una senzilla pregària pels fills, pels avis, per ells.

Una sana inquietud la d'aquest matrimoni. Enmig de les múltiples previsions a fer, quan iniciem un nou curs, trobar el temps i el moment per pensar en la vida espiritual de la família i en el seu creixement harmònic en cada un dels seus membres.

«Perquè el qui no es preocupa de la pròpia família, sobretot dels qui conviuen amb ell, demostra que ha reneгат de la fe i és pitjor que un descregut» (1Tm 5,8).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

En comunión con la creación (la ruptura)

Somos invitados a disfrutar del contacto con la naturaleza, admirarla y mantenernos en comunión con ella. Pero en esto nuestra experiencia también tiene su lado oscuro.

El día en que J. L. Ortega, al tiempo que se disponía a escribir su contribución a la obra citada «*En comunión con la creación*», invadido por un sentimiento de gratitud y alabanza, escuchaba por la radio la noticia del gran atentado en la estación de Atocha (11 de marzo de 2004). Todo cambió: su artículo tuvo otro título, «*Sobre el cosmos, el caos y el cordero*». Hacemos una llamada a vivir en comunión con la naturaleza y, sin embargo, no podemos cerrar los ojos a una realidad que denota todo lo contrario. Mientras escribimos estas líneas nos llegan ecos de la guerra en Ucrania y no cesan informaciones sobre los incendios en España y en Europa, algunos de ellos intencionados... Las consecuencias ecológicas, directa o indirectamente, de la guerra y del uso (explotación) de los recursos naturales parecen evidentes.

Siempre nos ha intrigado aquella frase de san Pablo: «Pues sabemos que hasta el día de hoy la creación entera está gimiendo con dolores de parto» (Rm 8,22). ¿Qué quiere decir que la creación «gime»? ¿Acaso puede sufrir? ¿Por qué?

En san Pablo «la creación» es todo el universo, no solo los seres humanos, sino también los seres animados e inanimados, el cosmos entero, también las cosas, las montañas, el mar, los bosques, los astros, etc. Nos fijamos en el contexto de esta frase. San Pablo explica el motivo de este gemido: todo el universo está sometido al fracaso y a la caducidad (una verdadera esclavitud), «en espera que se manifieste la libertad de los hijos de Dios». Más aún: el gemido de la creación es el mismo que brota de nosotros, porque, si bien ya poseemos las primicias del Espíritu, todavía no se ha manifestado en nosotros la felicidad y la gloria de los que son plenamente hijos de Dios (cf. Rm 8,19-24). Y es esta tensión de la espera lo que nos hace gemir.

Estamos acostumbrados al lenguaje del Antiguo Testamento, donde el orante, usando un recurso poético, atribuye o reconoce en todas las criaturas sentimientos humanos: los montes, el mar, el sol y la luna, los astros, los peces, las aves, los árboles, las fieras, saltan de alegría en un canto de alabanza (p. ej. Sal 148). También se detecta en las criaturas estremecimiento, temor e incluso envidia... (cf. Sal 18,8;68,17). San Pablo va más allá: las criaturas sufren y lloran, como nosotros, porque participan de la misma esclavitud a la que estamos todos sometidos. Comparten con nosotros la esclavitud de la muerte.

Hasta ese punto nuestra fe nos enseña que estamos vinculados a la creación: ella y nosotros estamos destinados a la gloria, al triunfo de la vida sobre la muerte. Explicaremos más detenidamente en qué consiste en realidad ese vínculo. De momento, basta con afirmar que, por lo mismo que la felicidad siempre nace de una comunión, el sufrimiento siempre procede de una ruptura. En nuestro caso, la oscuridad sobreviene no solo de una ruptura y separación, sino también de un dominio abusivo, un sometimiento y una explotación egoísta. Es más, las rupturas y los abusos entre los seres humanos, los pecados en el terreno interpersonal y social acrecientan el abismo con la naturaleza.

La ecología humana es inseparable de la ecología de toda la creación.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Setembre, mes de celebracions

Després de la pausa de les vacances d'estiu, reprenem el curs amb un mes que aplega moltes celebracions importants per als creients... Per altra part, són les de cada setembre. Recordem algunes festes litúrgiques: el naixement de la Mare de Déu, dia 8, també conegut com la festa de les Marededéus Trobades; l'exaltació de la Santa Creu, el dia 14, i el record a la Mare de Déu dels Dolors l'endemà, dia 15; i el dia 24 celebrem la patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona, la Mare de Déu de la Mercè.

Enguany, a més, trobem unes commemoracions que prenen un relleu especial per a la nostra Església particular:

—El **12 de setembre** s'acompliran **18 anys de l'inici del ministeri pastoral de Mons. Agustí Cortés Soriano** com a primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Per tant, «majoria d'edat» per a aquesta jove Església local!

—El **18 de setembre**, a les 18 h, viurem la **celebració diocesana del camí sinodal, amb una eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família**, presidida pel bisbe Agustí.

Al voltant d'aquesta celebració eucarística, el Poble de Déu que camina al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, s'aplegarà per acollir el **treball diocesà del Sínode que s'ha realitzat des d'octubre de 2021**. Per això diem que serà una celebració «del camí sinodal»: la fase diocesana del Sínode 2021-2023 convocat pel papa Francesc ja ha acabat, però el que no caduca és el tret de la «sinodalitat», substancial amb el mateix ésser de l'Església.

A partir dels diversos suggeriments i les diferents sensibilitats emergides durant la fase diocesa-

Celebració eucarística diocesana del camí sinodal Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Acollida del treball del Sínode
Continuïtat en el nou curs

Eucaristia presidida pel
Bisbe Agustí Cortés Soriano

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
Diumenge 18 de setembre del 2022
a les 18.00 h

Acte retransmès en streaming a
sagradafamilia.org i a bisbatsantfeliu.cat

Es imprescindible tenir entrada per accedir a la Basílica.

na del Sínode, podem identificar les línies d'actuació que guiaran en continuïtat durant el proper curs la vida de l'Església a la nostra diòcesi. Per això, la celebració del 18 de setembre serà també el marc per presentar les pistes futures del nostre caminar junts.

I per què fer-ho a la Sagrada Família de Barcelona? D'aquesta manera es posa més en evidència el caràcter de «peregrinació diocesana» i, per altra part, la Basílica de Gaudí és un lloc emblemàtic i de referència per a tot el poble de Déu que camina a la Província Eclesiàstica de Barcelona, és a dir, les

diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

El passat mes de juliol, a través de les parròquies i els arxiprestats, es va realitzar la distribució de les entrades per accedir a l'eucaristia i ha estat tot un èxit de participació, ja que s'ha arribat a cobrir tot l'aforament previst. Si no disposes d'entrada per accedir-hi, tens la possibilitat de participar-hi en directe a través de la retransmissió *via streaming* que podràs seguir a través dels webs del bisbatsantfeliu.cat i sagradafamilia.cat. Si no hi ets tu, no hi som tots! Viu aquest moment de comunió eclesial!

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Els ancians poden ensenyar a les joves generacions a confiar en Déu, a ser misericordiosos i a resar amb fervor no sols en els períodes de serenitat sinó, sobretot, en els temps difícils» (30 de març).

@Pontifex_es: «Mentrestant, una vegada més, algun poderós provoca i fomenta conflictes, la gent comuna adverteix la necessitat de construir un futur que, o serà junts, o no serà. Ara, en la nit de la guerra, no fem que desaparegui el somni de la pau» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «La tendresa de les mares, que donen la vida al món, i la presència de les dones són la veritable alternativa a la lògica perversa del poder que condueix a la guerra. Necessitem compassió i cures, no visions ideològiques que s'alimenten de paraules d'odi» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «No vegem el migrant com una amenaça: no és un virus del qual defensar-se, sinó una persona que cal acollir. Això suposa esforç i renúncies. Però són santes les renúncies que es fan per un bé més gran, per la vida de l'home, que és el tresor de Déu» (2 d'abril).

Temps de la Creació, temps per escoltar

Cada any, de l'1 de setembre al 4 d'octubre, la família cristiana formada per 2.200 milions de persones s'uneix en aquesta celebració global de pregària i d'acció per protegir la nostra llar comuna, per tenir cura de la creació, perquè som cocreadors i alhora part de tot el que Déu ha fet i el nostre mateix benestar està entrelaçat al benestar de la Terra.

El **Temps de la Creació** va començar dijous passat, 1 de setembre, amb la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, i acabarà el proper 4 d'octubre, amb la festa de sant Francesc d'Assís. Aquest període va ser establert així l'any 1989 pel patriarca ecumènic Dimitrios I, quan va proclamar el primer dia de setembre com el Dia de Pregària per la Creació per a tots els ortodoxes. Anys després, el Consell Mundial de les Esglésies va estendre la celebració fins a la festa del patró del medi ambient, sant Francesc. Per la seva banda, l'any 2015 el papa Francesc va fer oficial el Temps de la Creació per a l'Església Catòlica Romana.

Les iniciatives de pregària i d'acció que es desenvolupen durant el Temps de la Creació naixen de la iniciativa de les comunitats cristianes d'arreu del món i són coordinades per un comitè directiu ecumènic, que es va crear per ajudar els cristians

**Escolta la
veu de la Creació**
TEMPS DE LA CREACIÓ 2022

**TEMPS DE
LA CREACIÓ**

de tot el món a complir el propòsit d'aquest temps. Tu també tens la possibilitat de promoure una iniciativa, amb la teva parròquia, comunitat, moviment...! Pots inspirar-te en els recursos i materials que trobaràs al web del **Temps de la Creació**.

El tema d'aquest 2022 és «**Escolta la veu de la creació**» i el símbol escollit la bardissa que crema però no es consumia. Actualment, la gran quantitat d'incendis no naturals és un signe dels efectes devastadors que el canvi climàtic té sobre els més vulnerables. La creació crida mentre els boscos crepitaven, els animals fugen i les persones es veuen obligades a emigrar a causa del foc de la injustícia.

En canvi, el foc que va cridar Moisès mentre tenia cura del ramat en el mont Horeb no va consumir ni destruir la bardissa. Aquesta crida de l'Esperit va revelar la presència de Déu. Aquest foc sagrat afirmava que Déu escoltava el clam de tots els que patien i prometia estar amb nosaltres mentre se-

guíem amb fe el nostre alliberament de la injustícia. En aquest Temps de la Creació, aquest símbol de l'Esperit de Déu ens crida a escoltar la veu de la creació.

Al mes de juliol, la Santa Seu va fer públic el **missatge del Papa per a la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació**, que serveix de guia també per a tot el Temps de la Creació. Com recorda el papa Francesc a l'inici del seu missatge, «aquest temps és una oportunitat per a conrear la nostra "conversió ecològica", una conversió encoratjada per sant Joan Pau II com a resposta a la "catàstrofe ecològica" anunciada per sant Pau VI ja el 1970».

Insistent en la idea clau d'escoltar la creació que ens envia missatges als éssers humans, el Sant Pare parla d'una «espècie de dissonància en la veu de la creació. D'una banda, és un cant dolç que lloa el nostre estimat Creador; de l'altra, és un crit amarg que es queixa del nostre maltractament humà», per concloure que «a escoltar aquests crits amargs, hem de penedir-nos i canviar els estils de vida i els sistemes perjudicials».

En el seu missatge esmenta també dos esdeveniments de la propera tardor: la cimera COP27 sobre el clima, que se celebrarà a Egipte el novembre de 2022, i la cimera COP15 sobre la biodiversitat, que se celebrarà el desembre al Canadà. Descríu els reptes a tractar en aquestes dues cites mundials i encoratja els països implicats i la comunitat internacional en general a assumir compromisos reals. També convida els creients a pregar en aquest Temps de la Creació «perquè les cimeres COP27 i COP15 puguin unir la família humana (cf. ibíd., 13) per abordar amb decisió la doble crisi del clima i la reducció de la biodiversitat».

Per la seva banda, la Conferència Episcopal s'uneix a la Jornada Mundial de Pregària i al Temps de la Creació amb un missatge de la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social titulat «**Crisi energètica, pau i cura de la creació**», on s'aborda també la qüestió de la crisi alimentària.

AGENDA

- ▶ **Inici de curs al Seminari Conciliar.** Dimarts 7 de setembre, eucaristia amb Vespres i sopar de germanor dels seminaristes, els formadors i els bisbes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.
- ▶ **Reunió del nou equip de la Delegació de Pastoral Vocacional.** Dijous 8 de setembre es reuniran amb el bisbe Agustí per encarar el nou curs. En formaran part a partir d'ara deu persones, amb una àmplia representació molt transversal dels àmbits de joventut, família, vida consagrada, sacerdots i seminaristes.
- ▶ **Reunió dels delegats de Família i Vida de la Tarraconense.** Dissabte 10 de setembre al matí, a la Casa de l'Església, per començar el nou curs.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; servites: beat Bonaventura de Forlí, prev.

7. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dijous [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-25 (o bé: Mt 1,18-23)]. *Tortosa*: □ Naixement de la

Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. *Urgell*: □ Territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona principal d'Andorra. Sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (síriac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Divendres [1C 9,16-19.22b-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Mare de Déu del Claustre; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia.

10. ■ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. *Sant Feliu de Llobre-*

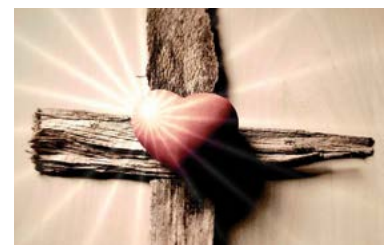
gat: ■ Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparraguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i màrtirs a Omura. *Tortosa*: ■ Beat Jacint Orfenell, prev. i mr. a Nagasaki (1622), nat a La Jana (Maestrà); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé, més breu: 15, 1-10)]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

Diumenge XXIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Estimar Crist per damunt dels pares, dels germans, de l'espòs/a, dels fills

De vegades, en un arravatament podem fer promeses que després no sabem complir. Jesús avui ens demana que siguem molt més cauts i reflexius a l'hora de seguir-lo sabent que les seves exigències són molt grans. *Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu.* Jesús ens demana una entrega total, ens exigeix un amor únic que ha d'estar per damunt de tot altre amor. Qualsevol lligam familiar, per profund o íntim que sigui, s'ha de situar al dessota de l'amor i del seguiment de Crist. Però ni tan sols l'amor a nosaltres mateixos ha de ser primordial. Jesús és l'Absolut i el seu amor demana deixar-ho tot per ell. I n'hem de ser conscients: per això parla de la reflexió que fan tant el qui *vol construir una torre com el qui vol fer la guerra*: primer cal calcular les pròpies forces per a no llençar-se a una aventura condemnada al fracàs. Seguir Jesús serà difícil: *Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.* Si no tenim present tot això, ens podem enganyar, pensant ser molt fidels al Senyor, quan Ell, a la pràctica, ocupa el segon o el tercer lloc. Això no és ser deixeble de Jesús. La primera lectura ens recorda també que no és fàcil saber el que Déu vol de nosaltres: *Qui pot descobrir la voluntat de Déu?* Sort que el mateix Senyor ens ho dona a conèixer: *Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant?* Ara sí és possible seguir el camí del Senyor: *Els homes han après a conèixer què és del vostre grat.* I Pau demana a Filèmon que torni a acollir un esclau seu que l'havia abandonat: *Ara te'l retorno però no com un esclau sinó com un fill.* Per això li demana: *Rep-lo com em rebries a mi mateix, com un germà estimat.* Des de la fe, des de l'amor a Jesucrist tot es transforma: l'esclau ara és un germà estimat, i agafar la nostra creu demostrarà que l'amor a Crist i als germans és l'únic que ens importa realment.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

(Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç

(Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere?

Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa.

Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto? Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón

(Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión.

Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad. Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor.

Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío. Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que lo miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar". ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»